

„Ik weet niet, wat u bedoelt . . .” stamelde zij.

„Hoe zou je het ook weten, als geen levend mensch het vermoedt? 't Is het geheim van mijn leven, Rose, dat ik je vertellen zal, want ik wil je niet bedriegen, ik wil je genegenheid niet stelen, ik mag je geluk niet in den weg staan. Je ziet in mij wat ik niet ben. Dat maakt je onrechtvaardig tegen Frank. Daarom is 't noodig dat je alles weet!”

„Neen, neen, oom, zeg niets!” riep zij angstig uit, „ik zal altijd van u hou-

den, ik heb nog nooit van een mensch zooveel gehouden als van u!”

„En juist daarom moet en zal je het weten. Ga

daar zitten op dat stoeltje; zoo, je hebt het meer gedaan, maar nooit kon je denken, dat je eens hooren zoudt, wat ik je nu tezeggen heb. Ik had gedacht, dat het mij bespaard zou blijven, maar het schijnt dat ik niet genoeg heb geboet.

Dit is de zwaarste straf, misschien de laatste . . .”

Hij streek met de hand door de dikke grijze lokken. Hij streek met de hand door de dikke grijze lokken; zij zag hem aan met haar groote oogen wijd geopend, de handen gevouwen in den schoot, ademloos, inwendig bevend.